

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Josefa Straky, soudkyně Johany Jandusové a soudce Karla Ulíka ve věci

žalobce: **R. G.**
bytem X
zastoupen Mgr. Mariem Kotorou, advokátem
sídlem Malická 1576/11, 301 00 Plzeň

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2025, č. j. MV-191069-2/TP-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2025, č. j. MV-191069-2/TP-2024, a rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ze dne 11. 12. 2024, č. j. KRPS-305734-4/ČJ-2024-0100AP-106, se ruší v rozsahu, v němž bylo odmítnuto poskytnout žalobci údaje o místu a času úředního měření rychlosti v úředním záznamu evidovaném pod č. j. KRPS-251750-6/PŘ-2022-010806, jehož poskytnutí se žalobce domáhal žádostí ze dne 29. 11. 2024.
- II. Policii ČR, Krajskému ředitelství policie Středočeského kraje, se nařizuje poskytnout žalobci ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení tohoto rozsudku následující údaje, jejichž poskytnutí se žalobce domáhal žádostí ze dne 29. 11. 2024: údaje o místu a času

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

úředního měření rychlosti uvedené v úředním záznamu evidovaném pod č. j. KRPS-251750-6/PŘ-2022-010806.

- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 13 140 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Maria Kotory, advokáta.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), domáhá zrušení rozhodnutí, kterým byla částečně odmítnuta jeho žádost o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále „informační zákon“).
2. Soud se v tomto rozsudku zabývá otázkou, zda poskytnutí údajů o čase a místě úředního měření rychlosti, jež bylo podkladem pro konkrétní rozhodnutí o přestupku, je osobním údajem, a Policie ČR proto není oprávněna tyto údaje poskytnout.

Shrnutí obsahu žaloby

3. Žalobce v žalobě namítá, že údaje o místě a čase úředního měření rychlosti nemohou být osobním údajem, a proto mu měly být poskytnuty. Předně se nejedná o údaje poskytované ke konkrétní identifikované fyzické osobě (tj. osobě, jejíž identita by byla žalobci sdělena). Zároveň tyto údaje nejsou poskytovány ani ve vztahu k identifikovatelné fyzické osobě, neboť žalobce nemá jak tuto osobu (v posuzovaném případě jde o přestupce) identifikovat, a to ani ve spojení s ostatními poskytnutými informacemi. Žalobce považuje za absurdní argumentaci žalovaného, že pokud by žalobci sporné údaje poskytl, pak by bylo zřejmé, „co, kdy, kde dělal“, což přináší možnost ztotožnění konkrétní osoby. Pokud by měl takový závěr žalovaného obstát, muselo by platit, že k identifikaci vraha by policii stačilo znát popis skutku a zároveň mít údaje o místě a čase vraždy. Pokud žalovaný poukazuje na obsah oznámení přestupku, podotýká žalobce, že mu takový dokument poskytnut nebyl. Žalobce o takový dokument nežádal ani jej nenalezl mezi informacemi zveřejněnými na webové stránce Policie ČR, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje (dále „povinný subjekt“).
4. Žalobce dále argumentuje tím, že i Nejvyšší správní soud (dále „NSS“) zveřejňuje na svých webových stránkách rozhodnutí ve věcech dopravních přestupků. NSS je nepochybně při zveřejňování rozsudků také vázán ochranou osobních údajů. Z toho důvodu jsou v rozsudcích anonymizována jména žalobců, jejich adresy, případně registrační značky vozidel. Údaje o místě a čase spáchání přestupku či údaje o tovární značce vozidla však anonymizovány nejsou. To dle žalobce svědčí závěru, že ani NSS takové údaje nepovažuje za osobní údaje. Žalobce nepřehlíží, že rozsudky jsou zveřejňovány na základě jiného právního předpisu, než dle kterého žalobce žádal o poskytnutí informace. Rozsah poskytovaných či zveřejňovaných informací se nepochybně může lišit v návaznosti na to, dle kterého právního předpisu jsou poskytovány či zveřejňovány. Co se však lišit nemůže je posouzení, co je to osobní údaj.
5. Závěrem žalobce poukazuje na to, že údaj o místě měření spíše slouží k určitému náhledu na policejní práci (zejm. způsob, jakým je nastavován rychloměr a zjištění, zda policie

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

reflektuje, že vozidlo je změřeno v jiném místě, než ze kterého je měřeno). Žalobce nerozumí tomu, proč objektivní údaj o poloze rychloměru ochrany osobních údajů nepožívá, ale policisty doplněný údaj o místě měření již je nutno chránit, protože jeho poskytnutím by došlo k identifikaci určité osoby. Žalobce vyslovuje hypotézu, že skutečný důvod, proč povinný subjekt nechce tento údaj poskytnout, je právě jeho vzájemná nesouladnost s GPS údají.

Vyjádření žalovaného

6. Dle žalovaného naopak údaj o místě a čase úředního měření rychlosti, ve spojení s ostatními žalobci poskytnutými údaji, může vést k identifikaci výskytu konkrétní osoby na konkrétním místě ve zcela přesném čase, a proto je třeba jen posoudit jako osobní údaj ve smyslu článku 4 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) ze dne 27. 4. 2016 č. 2016/679 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (dále „nařízení GDPR“). Žalovaný pro srovnání poukazuje na skutečnost, že údaj o registrační značce vozidla je obecně přijímán jako osobní údaj, přestože ani se znalostí registrační značky vozidla není obecně možno identifikovat majitele či provozovatele vozidla. Žalovaný nadto uvádí, že místem měření (spáchání přestupku) je v posuzované věci málo frekventovaná silnice 3. třídy.
7. Dále argumentuje tím, že samotné odstranění základních identifikačních údajů nevede k anonymizaci dokumentu, resp. po takovém odstranění se i nadále jedná o zpracování osobních údajů. Poskytování informací na žádost v režimu informačního zákona pak dle žalovaného představuje zpracování osobních údajů ve smyslu článku 6 odst. 1 písm. e) nařízení GDPR, tedy musí jít o takové zpracování, které je nezbytné pro splnění úkolu prováděného ve veřejném zájmu nebo při výkonu veřejné moci, kterým je pověřen správce. Ten v daném případě zpracovává osobní údaje za účelem dohledu nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích, čímž jsou dány meze jeho zpracování osobních údajů. V řízení o předmětné žádosti žalobce přitom nevyplynul žádný veřejný zájem ve smyslu čl. 17 Listiny základních práv a svobod (dále „Listina“) na poskytnutí daných údajů. Takový zájem není zřejmý ani z veřejně dostupných informací.
8. Žalovaný konečně argumentuje, že žalobce znal číslo jednací příslušného přestupkového spisu, což je informace neveřejná, veřejnosti nedostupná. V určitém pohledu se tak může vyskytnout pochybnost, zda se žalobce předmětnou žádostí o informace nesnaží získat informace o třetích osobách bez jejich souhlasu.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

9. Žalobce svou žádostí ze dne 29. 11. 2024 podanou podle informačního zákona požádal o poskytnutí „*úředního záznamu včetně fotografií z rychloměru, který je evidován pod č. j. KRPS-251750-2/PŘ-2022-010806*“ (správné číslo jednací daného úředního záznamu je KRPS-251750-6/PŘ-2022-010806 - pozn. soudu).
10. Povinný subjekt žádost vyřídil sdělením ze dne 4. 12. 2024, č. j. KRPS-305734-2/ČJ-2024-0100AP-106, kterým v souladu s § 15 odst. 3 informačního zákona poskytl žalobci datový soubor obsahující požadovaný úřední záznam a související záznam o přestupku s fotografiemi měřeného vozidla, z nichž vyloučil osobní údaje, a to s odůvodněním, že nedisponuje souhlasem dotčené osoby, a

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

proto poskytované informace upravil tak, aby jejich poskytnutí odpovídalo § 8a odst. 1 informačního zákona.

11. Na toto sdělení povinného subjektu reagoval žalobce podáním ze dne 5. 12. 2024, v němž požádal s odkazem na § 15 odst. 3 informačního zákona o „*vydání rozhodnutí o anonymizaci*“.
12. Povinný subjekt proto dne 11. 12. 2024 pod č. j. KRPS-305734-4/ČJ-2024-0100AP-106 vydal rozhodnutí, kterým předmětnou žádost žalobce o informace s odkazem na § 15 odst. 1 a § 8a odst. 1 informačního zákona ve spojení s článkem 5 odst. 1 písm. b) a článkem 6 odst. 1 nařízení GDPR a § 24 odst. 1 a § 25 odst. 2 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, částečně odmítl. V něm uvedl, že část informací odvolateli poskytl v souladu s § 4a odst. 2 písm. c) ve spojení s § 15 odst. 3 informačního zákona v podobě datového souboru obsahujícího požadovaný úřední záznam a související záznam o přestupku s fotografiemi měřeného vozidla, kdy oba dokumenty byly s ohledem na ochranu osobních údajů anonymizovány v rozsahu jméno a příjmení, datum a místo narození, adresa trvalého pobytu, rodinný stav, číslo dokladu totožnosti, popis přestupkového jednání, místo a čas přestupku, registrační značka a přesný typ vozidla pachatele přestupku. Povinný subjekt dospěl k závěru o potřebě anonymizovat všechny výše uvedené osobní a další údaje (tzv. nepřímé identifikátory), neboť se jedná o informace týkající se projevů osobní povahy (co, kdy, kde dělal). Jejich poskytnutí a následné zveřejnění by mohlo vést, vzhledem k jejich informační hodnotě, při zohlednění informací již poskytnutých, v konečném důsledku až k identifikaci konkrétní osoby přestupce. Povinný subjekt nedisponoval souhlasem dotčené osoby přestupce s poskytnutím takových údajů pro účely vyřízení žádosti o poskytnutí informací, přičemž na předmětnou žádost nedopadá ani žádná z dalších podmínek zpracování osobních údajů uvedených v článku 6 nařízení GDPR, nebyl tedy oprávněn tyto údaje poskytnout. Povinný subjekt rovněž připustil v daném případě kolizi práva garantovaného Listinou, a to práva na ochranu osobnosti, projevů osobní povah, soukromí fyzické osoby a osobních údajů s právem na informace, nicméně po provedení testu proporcionality dospěl k závěru, že zájem na ochraně osobních údajů přestupce v daném případě převažuje nad právem na informace, a proto je namíste předmětnou žádost žalobce částečně odmítnout, resp. poskytnout požadované dokumenty v anonymizované podobě, jak je uvedeno výše.
13. Žalovaný jako odvolací orgán uvedený postup povinného subjektu rozhodnutím ze dne 13. 1. 2025, č. j. MV-191069-2/TP-2024 (dále „napadené rozhodnutí“), potvrdil a odvolání žalobce zamítl. V odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že pojem osobní údaj označuje informace dotýkající se jednak soukromého a rodinného života jednotlivce v úzkém smyslu, ale také informace o jakémkoliv druhu činnosti, kterou se jednotlivec zabývá, například informace o jeho pracovních vztazích nebo ekonomickém či společenském chování. Zahrnuje tudíž informace o jednotlivcích bez ohledu na postavení nebo roli, v jaké daná osoba vystupuje. Nezbytným znakem osobního údaje pak je jeho spojitelnost s konkrétní osobou. Znaky, na jejichž základě lze osobu identifikovat, přitom nemusí představovat pouze základní identifikátory, jako je její jméno a příjmení, ale i nepřímé identifikátory nebo unikátní popisné údaje. Současně není třeba, aby na základě určitých znaků byla konkrétní osoba kýmkoliv identifikovatelná, ale postačí, jestliže je její identifikace v kontextu konkrétního zpracování osobního údaje možná. Žalovaný se ztotožnil se závěrem povinného subjektu, Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

že poskytnutím údajů o času a místě spáchání přestupku ve spojení s ostatními již poskytnutými informacemi (oznámení přestupku a úředního záznamu), mohla být osoba přestupce jednoznačně identifikována. Povinný subjekt dle žalovaného v prvostupňovém rozhodnutí srozumitelně popsal spojitelnost (identifikovatelnost) těchto údajů s osobou přestupce. Poskytnutím údaje o času a místu měření ve spojení s dalšími údaji získanými z fotografie vozidla by pak byl vytvořen souhrn identifikátorů umožňujících veřejnosti identifikaci výskytu konkrétní osoby v přesném čase na stanoveném místě, včetně uvedení přestupkového jednání. Právě taková možnost ztotožnění konkrétní osoby je nezbytným předpokladem ochrany jejích osobních údajů a tím i zásahu do jejího soukromí. Žalovaný konečně v této souvislosti připomněl, že již i samotná informace o přestupkovém jednání je schopna dotčenou osobu poškodit. Žalovaný proto uzavřel, že pokud by povinný subjekt požadované údaje o času a místu měření, které představují osobní údaje dotčené osoby, bez jejího svolení poskytl, postupoval by v rozporu s právními předpisy upravujícími ochranu osobních údajů.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

14. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené.
15. Soud rozhodl ve věci v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť oba účastníci řízení s tímto postupem (implicitně) souhlasili. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rozsahu a mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).

Posouzení věci soudem

16. Předmětem soudního přezkumu je v daném případě zákonnost neposkytnutí části žalobcem požadovaných informací. Žalobce namítá, že byl zkrácen na svém právu na informace.
17. Podle čl. 17 odst. 1 Listiny je právo na informace zaručeno. Podle čl. 17 odst. 5 Listiny jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Právo na informace tedy představuje ústavně zaručené právo. Nejedná se o absolutní právo, nýbrž o právo relativní (tzv. kvalifikované), které je možné za určitých okolností omezit, jak vyplývá z čl. 17 odst. 4 Listiny. Podle čl. 4 odst. 2 Listiny však platí, ovšem mohou být meze základních práv a svobod mohou upraveny pouze zákonem. Zákonem, který právo na informace legitimně omezuje, je v daném případě informační zákon. Ten disponuje širokou škálou prostředků sloužících k ochraně dotčených subjektů (například umožňuje chránit před zpřístupněním osobní údaje, obchodní tajemství, informace ohrožující národní bezpečnost apod.).
18. V první řadě je proto vždy třeba identifikovat zákonný důvod pro odepření přístupu k informacím. Jeho nalezení ale neznamená, že žádost o informace se má automaticky odmítnout. Jde pouze o signál, že právo na informace se zde může dostávat do kolize s jiným ústavně zaručeným právem [např. jako je tomu v posuzované věci s právy na nedotknutelnost osoby a jejího soukromí (čl. 7 odst. 1 Listiny) a na ochranu před neoprávněným zveřejňováním údajů o své osobě (čl. 10 odst. 3 Listiny)]. Na řadu tak přichází provedení testu proporcionality, který vychází z § 12

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

informačního zákona. Ten je nutno adekvátně odůvodnit a při jeho provedení zohlednit konkrétní skutkové okolnosti jednotlivého případu (srov. Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, str. 617 a násl.).

19. Důvodem, pro který povinný subjekt v daném případě neposkytl požadované informace v úplném rozsahu, byla ochrana osobnosti a osobních údajů účastníka přestupkového řízení. Stalo se tak s odvoláním na § 8a odst. 1 informačního zákona, dle kterého informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.
20. Podle § 12 věty první informačního zákona platí, že všechna omezení práva na informace provede povinný subjekt tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon. Důvod pro odepření poskytnutí pouze některých údajů uvedených na požadované listině tudíž obecně nemůže vést k odepření poskytnutí kopie celé této listiny, ale pouze k vyloučení právě těch údajů, na něž se zákonná výjimka z poskytování informací vztahuje.
21. Žalobce v žalobě namítá, že anonymizace datových souborů, které povinný subjekt žalobci k jeho žádosti podané dle informačního zákona poskytl, byla provedena v nepřiměřeném rozsahu. Podstatou sporu pak je otázka, zda jsou údaje, jejichž poskytnutí bylo odmítnuto (konkrétně údaje o místu a čase úředního měření rychlosti), osobními údaji, resp. informacemi týkajícími se projevů osobní povahy, a zda na ně tedy dopadá výluka dle § 8a informačního zákona a v jakém rozsahu. Mezi účastníky naopak není sporu o tom, že Policie ČR, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, je povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 informačního zákona, jenž disponuje požadovanou informací, která se týká jeho působnosti.
22. Dle článku 4 odst. 1 nařízení GDPR se osobními údaji rozumí veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě. Identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor (jméno, číslo, síťový identifikátor) nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické
23. Dle článku 4 odst. 2 nařízení GDPR se zpracováním rozumí jakákoliv operace nebo soubor operací, které jsou prováděny s osobními údaji nebo soubory osobních údajů pomocí či bez pomoci automatizovaných postupů, jako je shromáždění, zaznamenání, uspořádání, strukturování, uložení, přizpůsobení nebo pozměnění, vyhledání, nahlédnutí, použití, zpřístupnění přenosem, šíření nebo jakékoliv jiné zpřístupnění, seřazení či zkombinování, omezení, výmaz nebo zničení.
24. Podle čl. 6 odst. 1 písm. e) nařízení GDPR je zpracování zákonné, pouze pokud je splněna nejméně jedna z těchto podmínek a pouze v odpovídajícím rozsahu: zpracování je nezbytné pro splnění úkolu prováděného ve veřejném zájmu nebo při výkonu veřejné moci, kterým je pověřen správce. Dle odstavce 3 téhož nařízení GDPR platí, že základ pro zpracování podle odst. 1 písm. c) a e) musí

být stanoven: a) právem Unie nebo b) právem členského státu, které se na správce vztahuje.

25. Z výše uvedeného je zřejmé, že právo na informace je nutné omezit mimo jiné tam, kde by poskytnutí požadované informace nepřiměřeně zasáhlo do práva na soukromí ve smyslu čl. 10 Listiny, respektive ochrany osobních údajů ve smyslu čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv Evropské unie. Ze smyslu čl. 10 Listiny a čl. 8 Úmluvy plyne, že chráněným údajem je údaj, který se vztahuje ke konkrétní identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě. Tomu odpovídá citovaná právní úprava obsažená v nařízení GDPR. Tento závěr opakovaně potvrdil NSS, z jehož judikatury obdobně vyplývá, že o osobní údaj jde tehdy, pokud je na základě něho možné konkrétní osobu určit nebo kontaktovat (viz např. rozsudky ze dne 12. 2. 2009, č. j. 9 As 34/2008-68, č. 1844/2009 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2009, č. j. 1 As 98/2008-148, či ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 As 113/2012-133, č. 3222/2015 Sb. NSS). Poskytnutí a zveřejnění údajů, které vedou samostatně či ve svém souhrnu k identifikaci konkrétní osoby, ať již okamžité nebo na základě legálních a relativně nenáročných kroků adresáta informace, tedy bude vždy představovat zásah do práva na soukromí subjektu takových údajů.

26. Otázka, zda fyzická osoba, již se informace týká, je nebo není identifikovatelná, pak vždy závisí na okolnostech daného případu (viz např. rozsudky NSS ze dne 28. 6. 2013, č. j. 5 As 1/2011-156, či ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 As 168/2018-25). Je tedy třeba vždy v konkrétním případě posoudit, zda na základě určitého údaje, respektive souhrnu údajů a jejich kontextu lze konkrétní osobu identifikovat. Například samotné jméno a příjmení nelze obecně považovat za osobní údaj, protože zpravidla neslouží jako dostatečný identifikátor konkrétní osoby (viz např. rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2009, č. j. 1 As 98/2008-148; ze dne 13. 8. 2014, č. j. 1 As 78/2014-41, č. 3127/2014 Sb. NSS; či rozsudky zdejšího soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 44 A 3/2011-60; a ze dne 14. 3. 2019, č. j. 48 A 74/2016-30). V rozsudku ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 As 168/2018-25, nicméně NSS dospěl k závěru, že „*jméno a příjmení poškozeného a svědků v kopii trestního rozsudku jsou s ohledem na jejich spojení s dalšími údaji uváděnými v odůvodnění rozsudku, které blíže charakterizují identitu těchto osob, osobními údaji ve smyslu § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů. Anonymizace osobních údajů poškozeného a svědků ve zveřejněném textu trestního rozsudku má proto oporu v ustanovení § 8a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Poskytnutí kopie trestního rozsudku podle tohoto zákona včetně jmen a příjmení fyzických osob vystupujících v postavení poškozeného či svědka v trestním řízení lze připustit pouze tehdy, pokud zveřejnění těchto údajů sleduje legitimní veřejný zájem, který převáží nad ochranou osobních údajů.*“.

27. S ohledem na výše uvedená východiska se soud zabýval tím, zda údaje o místu a čase úředního měření rychlosti jsou v kontextu posuzované věci osobním údajem.

28. Při tomto hodnocení soud postupoval v souladu s tzv. objektivním pojetím osobních údajů. V tomto pojetí se naplnění definice osobního údaje neposuzuje z pohledu správce, který údaji v daný moment disponuje, ale zjišťuje se, zda někde existuje další informace, která by, ve spojení s původní informací, mohla vést k identifikaci subjektu údajů (např. Harašta, Jakub, Míšek, Jakub. IP adresy v

kybernetické bezpečnosti, Revue pro právo a technologie, 12/2015, s. 28). Jinými slovy, informace je osobním údajem, existují-li jakékoliv osoby nebo orgány, které by daný subjekt údajů dokázaly na základě předmětné informace (ve spojení s jimi dostupnými doplňujícími údaji) identifikovat. Je totiž třeba mít na paměti, že informace poskytnutá dle informačního zákona totiž není určena výlučně žadateli (zde žalobci). Právo na informace je právem politickým a při jeho využití je třeba předpokládat vztah k následné veřejné diskusi. Tomu odpovídá i povinnost na žádost poskytnuté informace zveřejnit za podmínek § 5 odst. 3 informačního zákona způsobem umožňujícím dálkový přístup. Stejně tak je třeba vždy důsledně hodnotit, zda nebyly některé anonymizované údaje žalobci již známy, a v důsledku toho by tak byly žalobci poskytnuty osobní údaje.

29. Ačkoli odůvodnění napadeného rozhodnutí je dosti obecné, základní úvaha žalovaného, kterou byl při posouzení předmětné otázky veden, je v napadeném rozhodnutí obsažena. Soud též při přezkumu napadeného rozhodnutí reflektoval závěr dříve vyslovený v rozsudku ze dne 4. 7. 2011, č. j. 44 A 73/2010-112, v němž konstatoval, že pojem určitelnosti subjektu údajů je pojmem relativním a poskytovatel informace si o něm může učinit pouze závěr pravděpodobnostního charakteru.
30. Nelze současně vyloučit, že v určitých případech a kontextu konkrétní skutkové okolnosti spáchání přestupkového jednání mohou mít charakter osobních údajů. K tomu soud odkazuje na závěry, ke kterým dospěl v již zmíněném rozsudku ze dne 4. 7. 2011, č. j. 44 A 73/2010-112, v němž vysvětlil, že je třeba vždy přihlédnout ke konkrétnosti skutkového popisu v požadovaném dokumentu (v tehdy posuzované věci se jednalo o rozsudek o vině a trestu), neboť právě informace o skutkových okolnostech případu mohou spolu s jinými údaji umožnit identifikaci konkrétních osob.
31. V posuzovaném případě se však o takový případ nejedná.
32. Soud se podrobně seznámil s obsahem obou dokumentů (tj. požadovaným úředním záznamem a souvisejícím záznamem o přestupku s fotografiemi měřeného vozidla), které povinný subjekt žalobci k jeho žádosti dle informačního zákona poskytl. S přihlédnutím ke skutkovému popisu přestupku v poskytnutých datových souborech, který je zcela běžným přestupkem na úseku dopravy (překročení povolené rychlosti na úsekovém měření v obci), pak soud konstatuje, že nelze dospět k závěru, že by poskytnutí informací o místu a čase úředního měření rychlosti mohlo potencionálně bez dalšího napomoci k identifikaci konkrétní osoby přestupce.
33. Soudu není zřejmé, jak by z informace o místu a čase úředního měření rychlosti mohl být identifikován řidič (přestupce), který v danou chvíli v inkriminovaném úseku silnice, na které policejní hlídka prováděla probíhalo měření rychlosti, náhodně projížděl. Prosté údaje o místu a čase úředního měření rychlosti těžko mohou svědčit o výskytu konkrétní osoby. Nelze proto souhlasit s obecným konstatováním povinného subjektu (s nímž se v napadeném rozhodnutí výslovně ztotožnil i žalovaný), že požadované údaje se týkají projevů osobní povahy (co, kdy, kde dělal), které mohou vést k přímé identifikaci osoby přestupce. Žádné bližší důvody pro takový závěr pak z rozhodnutí správních orgánů nevyplývají a soud ani žádné

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

důvody, pro které by bylo možné usuzovat na to, že lze z údajů o místě a čase úředního měření konkrétní fyzickou osobu přestupce spojit, neshledal.

34. Na uvedeném závěru pak nemůže nic změnit ani tvrzení žalovaného, poprvé uplatněné až ve vyjádření k žalobě, že místem měření (spáchání přestupku) je v posuzované věci málo frekventovaná silnice 3. třídy. Taková skutečnost dle soudu dostatečně nedokládá, že sporné údaje mohou vést k identifikaci osoby přestupce. Nadto je z předmětného záznamu o přestupku zřejmé, že v čase měření se na daném úseku nacházely hned tři motorová vozidla, což do jisté míry tvrzení o málo frekventované silnici vyvrací.
35. Obdobně soud nepovažuje za rozhodující ani skutečnost, že žalobce zná spisovou značku daného přestupkového řízení. Jedná se sice o indicii, že žalobce může být s věcí blíže obeznámen, nicméně taková skutečnost sama o sobě nikterak nevyvrací závěr, že údaje o místu a čase úředního měření rychlosti nemají potenciál identifikovat konkrétní osobu řidiče, který se v danou chvíli po inkriminovaném úseku silnice náhodně projížděl.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

36. S ohledem na vše výše uvedené soud uzavírá, že povinný subjekt nepostupoval správně, pokud v žalobci poskytnutých datových souborech (obsahujících žalobcem požadovaný úřední záznam evidovaný pod č. j. KRPS-251750-6/PŘ-2022-010806 včetně souvisejícího záznamu o přestupku s fotografiemi měřeného vozidla) anonymizoval údaje o místu a čase úředního měření rychlosti, neboť v tomto rozsahu nebyly naplněny zákonné důvody pro odmítnutí žádosti žalobce dle § 8a informačního zákona.
37. Z tohoto důvodu soud podle § 16 odst. 6 informačního zákona napadené i prvostupňové rozhodnutí v rozsahu vymezeném ve výroku I. zrušil a v tomto rozsahu Policii ČR, Krajskému ředitelství policie Středočeského kraje, jako povinnému subjektu, nařídil požadované informace žalobci poskytnout. Ke splnění této povinnosti stanovil lhůtu v délce 15 dnů od doručení tohoto rozsudku, což odpovídá lhůtě pro poskytnutí informace dle § 16 odst. 6 ve spojení s § 14 odst. 5 písm. d) informačního zákona.
38. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalovaný neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce naopak v řízení úspěšný byl, a proto mu soud právo na náhradu nákladů řízení přiznal. Ty tvoří zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč a náklady na zastoupení advokátem vyplývající dle § 35 odst. 2 s. ř. s. z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném od 1. 1. 2025 (dále „advokátní tarif“).
39. Zástupce žalobce učinil v této věci dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu (převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby), za které mu podle § 7 bodu 5 a § 9 odst. 5 advokátního tarifu náleží odměna ve výši 4 620 Kč za úkon. Vedle odměny přísluší zástupci žalobce též náhrada hotových výdajů v paušální výši 450 Kč za každý z těchto dvou úkonů právní služby dle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu. Zástupce žalobce není plátcem DPH.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

40. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 13 140 Kč je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupce žalobce, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.)

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 13. října 2025

Josef Straka v.r.
předseda senátu